

Háry János búcsúpohara

Ki császárokkal paroláztam és
A világ végén lógattam le lábom
Meglóbál most és fejjel lefelé
A Nixbe ejt le prüsszentő halálom*

A Hajnalcsillag csákómon a gomb
Ragyog fölöttem kóporral sikálva
Hej bolhaként elugráló napok
Viszket az egész Mindenség-kaszárnya

A virradatot véresre vakartam
Az én sebemből fröccsent fény az égre
Negyvenhat évem priccsén kitakarva
Fekszem s a kürtök riadójelére

Várok s vezényszavakra nyergelj! lóra!
Fölébred újra álmából a század
Kardot ragad s a menny Napóleonja
Megfut előlünk nyakában lába

Mint aranyórát elveszti a Holdat
Mint aranytallér elgurul a Nap
S megtorpannak a csontlovak s a holtak
Csillagkép-csatarendbe állanak

S feltündököl akár egy generális
Rendjellel tűzdelt zubbonya az ég
Fogd obsitod vitéz Joannes Háry
Időd kitelt meséidből elég

Ki császárokkal paroláztam és
A világ végén lógattam le lábom
Meglóbál most és fejjel lefelé
A Nixbe ejt le prüsszentő halálom

*[*Az első versszak két utolsó sora (valószínűleg helyesen) így szerepel a vers első*

megjelenésekor a [Tiszatáj 1994. áprilisi számában](#) és a szerző által 1995-ben begépett [Tájkép fohással](#) c. kötetben is:

„Most engem lóbál fejjel lefelé

A Nixtől prüszentésnyire halálom”

A *November angyalához* c. kötet (1995) azonban – feltehetően tévesen – a záró versszak két sorát tartalmazza az első versszak végén is.

Baka Tünde]

(Baka István [November angyalához](#) című kötetéből.)

[Következő oldal →](#)